

paastaar jeg, ikke er et Handelsspørgsmaal, eller et Spørgsmaal, hvorom fornemlig Skibskaptajner, o. s. v. skulle udtale sig; men det er og maa fornemlig blive et juridisk Spørgsmaal. Jeg er overbevist om, at den Verden, for hvem denne Lov fornemmelig vil faa Betydning, vil, inden ret lang Tid er gaaet, og nepos naar den gennem Praksis, er bleven bekendt med, hvad Loven egentlig gaar ud paa, være Lovgivningsmagten taknemmelig for, at en saadan Lov er kommen i Stand. Det kan ikke være andet, thi den nuværende Skibsregistrering bliver jo væsentligt uforandret, den bliver kun i Enkelthederne forbedret, og udvirket; og det, at Skibsredierers Firmaer skulle indregistreres i Skibsregistret, er en Ting, som er afgjort i Norge, men dernæst noget, som utvivlsomt maa være praktisk og hensigtsmæssigt. Og hvad det sidste angaar, da ville alle de Ejere af store værdifulde Skibe, som have Interesse af at kunne faa rejst Laan i deres Skibe, være erkendelige for, at Lovgivningsmagten nu har fundet og fastslaaet en Form, gennem hvilken det vil være muligt at give et Underpant i Skibet den Sikkerhed, som det ikke har eller kan have efter de nu gældende Regler, hvilket igen er det samme som at sige, at der nu er fundet en Ordning, en Indretning, hvorved det overhovedet gøres Ejerne af større Skibsvoerdier muligt at rejse Laan. Thi selvfølgelig er der ingen, der vil indlade sig paa at give større betydelige Laan i større Skibe mod Pant i Skibene, naar det ikke er muligt at faa en Pantesikkerhed, som har noget at betyde, og det har den nuværende ikke. Jeg skal derfor paa det bedste anbefale det høje Ting nu endelig at vedtage det foreliggende Forslag.

Justitsministeren (M. L. Lemann):

Jeg kan henholde mig i alt væsentligt til den ærede Ordførers Udtalelser. Jeg er med ham væsentlig enig i, at det, der her handles om, er jo kun et simpelt og ligefremt Princip, nemlig det, om det findes rigtigt at udstrække Registreringsvirksomheden til at fungere paa en lignende Maade ved Skibe som Skøde- og Panteprotokoller ved faste Ejendomme. Naar alle først ere enige om dette Princip, eller naar Flertallet er enig derom — enig behøver man jo ikke at være om alt i denne Verden — saa mener jeg, at Gjenomsørelsen heraf maa blive en rent teknisk Sag, det maa, som den ærede Ordfører udtrykte sig, blive en Opgave for Jurister. Thi vel bestaar Registreringsloven af mange Paragraffer, men i Virkeligheden ere de principielle Spørgs-

maal, den fremkalder, ganske faa og enkelte. Det er kun disse Spørgsmaal, om man vil anse det for rigtigt at faa konstateret Ejendomsforholdet og Behæftelsesforholdet til Skibe paa en saadan Maade, at den er analog med, hvad der gælder med Hentyk til Skøde- og Pantebøger for faste Ejendomme. Andet end dette Spørgsmaal foreligger ikke fra et principielt Synspunkt; alt det andet, alle de mange Paragraffer i Loven, ere en ligefrem Konsekvens af, at man vil det første; naar man vil det, maa man nødvendigvis acceptere alle de deraf følgende Konsekvenser gennem Lovens Paragraffer. Og navnlig tror jeg, at naar man vil erkende, som den ærede første Taler jo syntes at erkende, at det er et fra et juridisk Synspunkt betraget godt Arbejde, der foreligger i Kommissionens Betænkning, som jo nu i alt væsentligt er gaaet over i Lovforslaget, saa har man virkelig fra den Side ikke Grund til at nære nogen Betænkning, saa er der fra den Side virkelig ikke noget videre at prøve, undersøge eller betænke sig paa. Det ærede Medlem, som først havde Ordet, gjorde nogle Bemærkninger om, hvad der er foreslået i det andet Ting, og navnlig tog han til Indtægt nogle Udtalelser af mig, men han gjorde det paa den Maade, at han kun nævnte nogle enkelte løsrevne Sætninger og gav det derved Udseende af, at min Udtalelse havde en ganske anden Tendens, end den i Virkeligheden havde. Jeg begyndte ganske vist med at udtale, at denne Lov vilde medføre en Del Ulejlighed for Befolkningen, men jeg førte jo Tanken videre ved at sige, at det vilde enhver Lov gøre, som vilde indføre en vis Regel og Orden, og jeg henpegede paa, at hvis man vilde sætte sig tilbage til den Tid, da Skøde- og Panteprotokollerne bleve indførte, saa vilde man vist kunne have hørt mange sige, at det var ganske overflødig, at det behøvedes ikke, at det paaførte kun Jolk unødvendig Ulejlighed. Ogsaa der vilde man, som den første ærede Taler gjorde her, kunne finde Tilfælde, hvor Sagens Genstand var af saa ringe Betydning, at det skulde synes, at enhver Ulejlighed overhovedet var overflødig. Thi ogsaa ved faste Ejendomme kan det jo forekomme, at Taler kan være om et Hus, der kun er et Par hundrede Kroner værd eller saa. Men jeg henpegede paa, at alligevel næppe nogen nu vil beklage, at denne Institution er indført, og at man vistnok fra alle Sider vil være enig om, at den slet ikke kan undværes. Dernæst pegede den ærede Taler paa et æret Medlem af det andet Ting, som skulde have ytret, at denne Lov var et nyt Eksempel